

forøgede Udgift. Naar man nu overveier, at dette var det første Punkt, paa hvilket en Fravigelse af Overflaget viste sig nødvendig, vil man forstaa, at det — for saa vidt muligt at undgaa Sjæntagelser deraf — maatte ligge nær for Ministeren at indføre p. Kommissionen, at den ikke maatte hengive sig til den Tro, at det vilde være let at faae Tilskud enten fra Staten eller Kommunen, men forøvrigt er det vist i og for sig klart, at Ministeren havde Ret i, at det alene for den omhandlede Sags Skyld og paa det daværende Stadium af Sagen vilde have været ganske urimeligt at gaa til Stat eller Kommune med Krav paa Tilskud. Man skulde derfor ikke have troet det muligt, at der heraf skulde kunne gjøres en saa tendentøs Anvendelse, som der nu forsøges. Ved en dristig Induktions slutning giver man denne Ministerens Udtalelse Anvendelse paa hans Optræden i det Hele og vil deri navnlig søge en Forklaring af, at han under de aldeles forskjellige Forhold i Foraaret 1874 ikke henvendte sig til Rigsdagen om Lillægsbevilling, i Stedet for at søge Forklaringen der, hvor Ministeren har erklæret, at den ene er at finde. Da denne Sigtelse er fremkommen fra Flertallet i selve Udvalget, har jeg troet at burde møde den med en bestemt Tilbagevisning, medens jeg ikke har troet at burde dvæle ved de Insinuationer, som findes i Statsrevisionens Flertals Fremstilling og Betænkning. Kun en af disse skal jeg fremdrage, fordi det er den, med hvilken dets hele Fremstilling slutter. Det siges nemlig (Tillæget S. 48), at det ser ud som om „Entrepreneurernes Interesse har været stærkere end Statskassens“. Hvis Meningens dermed — som det synes — er den, at Ministerens Interesse har været stærkere for Entrepreneurerne end for Statskassen, da maa denne Insinuation — hvoraf der ogsaa forekommer Spor Tillæg S. 14 — anses for aldeles ubesjiet og derfor karakteriseres som ikke tilbørlig. Ligesom Ingen med Skin af Grund kan se en Begunstigelse af Entrepreneurerne deri, at Ministeriet under den Meningsforstjæl, der var opstaaet om Kontraktens Forstaaelse, ikke stillede sig paa det ubillige, og tilmed for en juridisk Betragtning vistnok uholdbare Standpunkt, fra hvilket Kommissionen saae Sagen, men derimod fulgte sin juridiske Konsulent's, Kammeradvokatens, Fortolkning — saaledes er det ogsaa vanskeligt at se, hvorledes selv den mod Ministeren mest ilbesindede Betragtning kan fra hans Optræden i Sagen om Varme- og Ventilationsapparatet hente nogen Støtte for den omhandlede Insinuation; thi i den S. 47 refererede Skrivelse erklærer jo netop den ældre Bygningskommission, som Statsrevisionens Flertal ellers synes at stænke en særdeles Tillid: „at Entrepreneurernes Paastand i denne Sag synes at maatte være berettiget“, og dog afviser Ministeren i sin Svarskrivelse Entrepreneurernes Krav. At isørigt den sidtnævnte Sag kunde blive en medvirkende Grund til Kommissionens Forandring, synes ikke at kunne vække berettiget Forundring hos Statsrevisionens Flertallet, naar man ser, at det ikke var lykkelig den ældre Kommission i en Række af Måaender at faae hin Sag bragt i Orden, hvorimod den efter den nye Kommissions Beslutning paa saa Dage blev bragt til en heldig Afslutning.

Efter det Anførte er jeg med Statsrevisionens Mindretal enig i at finde, at Ministerens Afserb under denne Sag fortjener fuld Billighed, men jeg finder det ikke nødvendigt at give denne Anstuelse Udtryk i en Indstilling, hvorimod jeg blot fraraader Flertallets.

Den ovennævnte Skrivelse af 30te Januar 1873 lyder saaledes:

„Med behagelig Skrivelse af 20de d. M. har Kommissionen tilstillet Ministeriet et Forslag til Maskineriet i den nye Theaterbygning, ledsaget af en summarisk Angivelse af Bekostningen og 8 Tegninger, og idet Kommissionen har anholdt om Ministeriets Bestemmelse med Hensyn til Tilveiebringelsen af det Beløb af cirka 40,000 Rbd., som vil behøves ud over den til Maskineriet til Disposition holdte Sum, har den forelagt Ministeriet til Afgjørelse forskellige Spørgsmaal angaaende Formen for Arbejds Udøvelse og videre Fremme

Ministeriet skal ikke tilbageholde, at det af Forhandlingerne fremkomne Resultat har overrasket det*, da man saa utvetydigt har ved den Maade, hvorpaa Forholdet til Entrepreneurerne i sin Tid blev ordnet, angivet den Stilling, Ministeriet fandt det nødvendigt at indtage for at undgaa ethvert af en Overskridelse af det ved Loven bevilgede Beløb følgende Pengeansvar, og gjentagende saavel til Theaterbestyrelsen som til Kommissionen og Arkitekterne har udtalt som den ufravigelige Betingelse for, at Ministeriet kunde gaa ind paa den forud for hele Arbejds Paabegyndelse stedfundne Ordning, at alle med Fuldførelsen forbundne Udgifter holdtes indenfor den bevilgede Sum. Den Omstændighed, at Bestemmelsen i Programmet om, at Maskineriet blev at overføre fra den gamle til den nye Bygning, lige saa lidt

*) Ikke udhævet i den oprindelige Skrivelse.